

L'altra vida dels xiclets.

Un relat de: [Joan Colom](#)

El retorn a l'equilibri emocional pronosticat en "Reinventar-se?" (20 de juliol) no s'ha acomplert. Just el contrari: he experimentat una recaiguda que fins i tot m'incapacita per acostar-me a "Relats en Català" amb finalitats terapèutiques, com altres vegades. A tot estirar, forçant la meva permanent disposició a autoflagel·lar-me, em venen al cap temes que subratllen els aspectes més negatius de la realitat. El dels pobres xiclets, que a diferència dels caramels han de patir una segona vida plena d'ignomínia, crec que és el més innocu. Així que poso fil a l'agulla i prometo que procuraré acabar el relat amb un final obert, no feliç però sí esperançador.

Sempre que m'he llevat amb el disgust d'haver de fer front a una nova jornada (darrerament això em passa dia sí, dia també), la caminadeta matutina de tres quarts d'hora es converteix en pur acte de disciplina i instintivament poso el pilot automàtic, amb la mirada fixa a terra, tres metres per davant. Si fa fred, la tendència a no deixar esclotxes de pell a la intempèrie, entre la bufanda i el coll de la peça d'abric, encara em du a adoptar una postura més encongada. Així, la monòtona desfilada de panots de ciment em permet desconnectar i discórrer mentalment per viaranys ben diferents, evitant alhora ensopegar amb obstacles inesperats. Si n'apareix algun o m'adono que la cavil·lació, habitualment circular i obsessiva, ja no dóna per a més, retorno de l'univers abstracte al sensible per fixar-me en el terra que trepitjo. És llavors quan percebo l'arxipèlag d'illetes negres (d'una negror mat i bruta) que empastifen la geometria regular del paviment urbà. Són xiclets que algú ha mastegat fins que n'ha tingut prou i ha llençat sense preocupar-li on queien.

Hi ha expressions d'incivisme més perverses que embrutar la via pública, com ara malmetre el verd o el mobiliari urbà. Tot i que també podríem establir categories entre els qui es limiten a deixar el carrer més brut que com se l'havien trobat, en funció del grau d'intencionalitat de la intervenció: no és igual de greu l'acció dels grafeters que amb nocturnitat i traïdoria es vanten d'haver deixat el seu gargot identificatiu pels barris de la ciutat, marcant territori amb l'aerògraf com els gossos ho fan amb pixum (òbviament, no incloc els autèntics artistes de carrer en aquest col·lectiu de descerebrats), que els qui passegen el gos però miren cap a una altra banda quan l'animaló comença a amollar deposicions, els estossegadors productius que disparen gargalls acolorits a la vorera i no tenen el detall d'apuntar almenys cap a un escocell, els fumadors que llencen la burilla, tant si la trepitgen per apagar-la com si no, o els mastegadors de xiclet, en facin abans una boleta o l'escupin a terra directament. Aquests últims podrien passar per ser els més innocentots, si no fos perquè les conseqüències de la seva actuació no són gens irrellevants, com veurem de seguida.

Totes aquestes pràctiques tenen en comú que qui les perpetra d'esma a la via pública se'n guardaria prou de repetir-les a casa seva. En particular, els xiclets tirats a terra denoten desídia, si més no perquè no costava gens d'esperar a fer-ho en una paperera o en un contenidor. Segurament l'infractor ignorava que l'extracció dels xiclets adherits al paviment no es pot mecanitzar ni abordar extensivament per àrees, sinó que cal fer-la artesanalment, una a una. El cost és tan elevat que a la pràctica només es realitza, si hi ha mitjans (una assignació pressupostària suficient), en els carrers exclusius per a vianants de zones d'interès històric o monumental, pavimentats amb lloses de pedra natural, normalment deixades amb textura rugosa per evitar rrelliscades quan plou.

Ignoro si una campanya pública de sensibilització seria el millor procediment per frenar el ritme de degradació de la via pública (degradació no funcional però sí estètica) causada per aquest agent aparentment insignificant. És probable que sí: vull creure que el nombre de consumidors de xiclets desinformats que assimilarien el missatge amb esperit positiu seria netament superior al de vàndals disposats a augmentar deliberadament l'empastifada de xiclets, únicament pel gust de fotre el proïsme.